

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/45818 en 07/45819 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 28 december 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 december 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 december 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de staatssecretaris opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 januari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven 1 en 2 klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in redelijkheid niet van de vreemdeling heeft kunnen verwachten zich tot de autoriteiten te wenden voor het verkrijgen van een authentiek paspoort en zich derhalve evenmin in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van de omstandigheid, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Volgens de staatssecretaris heeft de rechtbank miskend dat de vreemdeling niet alleen het ontbreken van een paspoort is tegengeworpen, maar ook het ontbreken van documenten ter staving van zijn asielrelaas, hetgeen reeds voldoende grond oplevert voor toepassing van voormelde bepaling.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling

aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.1.2. Volgens paragraaf C4/3.6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag de volgende elementen, en dus documenten die dit onderbouwen, van belang:

- de identiteit van de asielzoeker;
- de nationaliteit van de asielzoeker;
- de reisroute van de asielzoeker;
- het asielrelaas van de asielzoeker.

Ten aanzien van laatstgenoemd element is in deze paragraaf gesteld dat het daar gaat om bijvoorbeeld arrestatiebevelen, oproepen of vonnissen van rechtbanken en andere relevante documenten.

In paragraaf C4/3.6.3 van de Vc 2000 is vermeld dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'.

2.1.3. In het besluit van 8 december 2007 heeft de staatssecretaris de vreemdeling niet alleen het ontbreken van documenten ter staving van zijn identiteit en nationaliteit tegengeworpen, maar ook het ontbreken van documenten ter staving van zijn asielrelaas. Voor zover de vreemdeling in het verweerschrift heeft gesteld dat de staatssecretaris ter zitting bij de rechtbank heeft verklaard dat terzake van de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 enkel nog het ontbreken van documenten met betrekking tot de identiteit en nationaliteit wordt tegengeworpen, wordt overwogen dat deze stelling faalt nu zij niet is gestaafd en geen steun vindt in de aangevallen uitspraak en het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting bij de rechtbank.

2.1.4. Door aan haar overweging dat in redelijkheid niet van de vreemdeling kon worden verwacht zich tot de autoriteiten te wenden voor het verkrijgen van een paspoort, nog daargelaten wat daar ook van zij, het oordeel te verbinden dat de staatssecretaris zich derhalve niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van de omstandigheid, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, is de rechtbank er ten onrechte aan voorbijgegaan dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 respectievelijk paragraaf C4/3.6.2 van de Vc 2000 genoemde elementen documenten ontbreken en dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'.

De grieven slagen derhalve.

2.2. In grief 3 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat van het asielrelaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht hoeft uit te gaan om het geloofwaardig te kunnen achten.

In de grieven 4 en 5 klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt

dat het asielrelaas van de vreemdeling niet geloofwaardig is, op een ondeugdelijke motivering berust.

2.2.1. Zoals hiervoor is overwogen, is de rechtbank op onjuiste gronden tot het oordeel gekomen dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van de omstandigheid, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Bij de toetsing van het standpunt van de staatssecretaris over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling is de rechtbank dientengevolge evenzeer op onjuiste gronden ervan uitgegaan dat van dat relaas geen positieve overtuigingskracht hoeft uit te gaan.

Ook deze grieven slagen derhalve.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling het volgende.

2.4. Het enkele betoog van de vreemdeling in beroep dat hij wil proberen om alsnog documenten ter staving van zijn asielrelaas te verkrijgen, biedt geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het de vreemdeling is toe te rekenen dat hij evenbedoelde documenten niet bij de aanvraag heeft overgelegd. Gelet op hetgeen hiervoor in rechtsoverweging 2.1.4. is overwogen, bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in redelijkheid het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Van het asielrelaas van de vreemdeling dient derhalve een positieve overtuigingskracht uit te gaan om het geloofwaardig te kunnen achten.

In het besluit van 8 december 2007 heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling een positieve overtuigingskracht mist. Daartoe heeft de staatssecretaris een aantal bevreemdende elementen uit het relaas opgesomd, zoals de gebrekkige kennis en soms tegenstrijdige verklaringen van de vreemdeling over het Ogboni-genootschap en de rol van zijn vader binnen dit genootschap, alsmede diens gebrekkige verklaringen over zijn gestelde homoseksualiteit. Hetgeen de vreemdeling ter betwisting van het standpunt van de staatssecretaris omtrent sommige van deze elementen in beroep heeft aangevoerd, biedt geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in redelijkheid het asielrelaas van de vreemdeling, gezien in zijn totaliteit, ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

2.5. Gelet op het vorenoverwogene heeft de staatssecretaris terecht geoordeeld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

2.6. De Afdeling zal het inleidend beroep derhalve ongegrond verklaren.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 28 december 2007 in zaak nrs. 07/45818;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

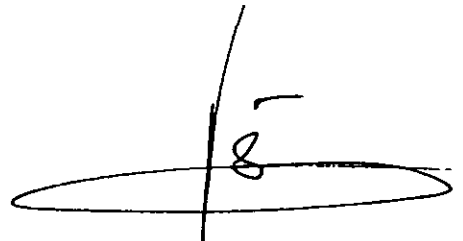
w.g. Vreken
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 februari 2008

434.

Verzonden: 11 februari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:81 en 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) en
artikel 8:70 van de Awb j^o artikel 94 en artikel 106 van de Vw 2000

reg. nrs.: AWB 07/45819 (voorlopige voorziening)
AWB 07/45818 (beroep asiel)
AWB 07/45821 (beroep vrijheidsontnemende maatregel)

V-nr.:

inzake: geboren op , van Nigeriaanse nationaliteit,
verblijvende in het AC te Schiphol, verzoeker/eiser, hierna te noemen: eiser,
gemachtigde: mr. J.A. Tegenbosch, advocaat te Boxtel,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.M.K. Frijters, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 2 december 2007 is eiser op grond van artikel 3 van de Vw 2000 op de luchthaven Schiphol de toegang tot Nederland geweigerd. Ten aanzien van eiser is op 3 december 2007 de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 toegepast.

2. Bij beroepschrift van 8 december 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel. Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 strekt het beroep tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

3. Op 8 december 2007 heeft eiser tevens beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 8 december 2007 waarbij de aanvraag van eiser van 3 december 2007 om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Op diezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht uitzetting van eiser achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist.

4. Het verzoek om een voorlopige voorziening en het beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel zijn behandeld ter zitting van 21 december 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de heer A.J. Glass, tolk in de Engelse taal.

5. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd.

Eiser, van Nigeriaanse. Ora afkomst, vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden vervolgd door het Ogboni-genootschap. De vader van eiser was lid van het Ogboni-genootschap en is op

1 november 2007 overleden. Als oudste zoon moest eiser zijn vader opvolgen. Eiser weigerde, omdat hij als christen vond dat de leden van het Ogboni-genootschap bloed aan hun handen hebben. Zijn ooms (ook zijnde leden van het Ogboni-genootschap) hebben hem naar aanleiding van zijn weigering aangevallen in de nacht van 4 november 2007 en zwaar mishandeld, waarbij tevens zijn homoseksuele geaardheid door hen werd gelaakt. Eiser heeft vervolgens vijftien dagen in het ziekenhuis gelegen. In het ziekenhuis heeft hij via een arts iemand leren kennen die heeft toegezegd hem te zullen helpen om Nigeria te ontvluchten in ruil voor een klomp goud. Na zijn verblijf in het ziekenhuis is eiser tien dagen bij deze persoon ondergedoken. Vervolgens heeft hij Nigeria verlaten. Eiser kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat leden van het Ogboni-genootschap hem overal kunnen en zullen vinden, doordat er merk- of littekens op jeugdige leeftijd zijn aangebracht op zijn gezicht, die van verbondenheid met het genootschap getuigen. Voorts kan hij geen normaal leven meer leiden, nu zijn homoseksualiteit, die hij verborgen heeft geprobeerd te houden, bekend is geworden.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN TER ZAKE VAN DE ASIELAANVRAAG

1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser binnen 48 procedures in het aanmeldcentrum (AC) afgewezen, omdat het asielfrelaas van eiser ongeloofwaardig wordt geacht. Daarbij heeft verweerder de omstandigheden als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f van de Vw 2000 betrokken.
2. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder de aanvraag, gelet op de vereiste zorgvuldigheid, niet binnen 48 procedures heeft kunnen afdoen. Voorts had artikel 31, tweede lid, en onder f van de Vw 2000 niet mogen worden tegengeworpen. Tenslotte heeft eiser de overwegingen van verweerder, leidend tot de conclusie dat zijn relaas ongeloofwaardig is, bestreden.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN TER ZAKE VAN DE VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL

1. Eiser heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd. Als de voorlopige voorziening wordt toegewezen moet het beroep gegrond worden verklaard en eiser naar een onderzoekscentrum worden overgeplaatst. Daar hoort geen vrijheidsontnemende maatregel bij.
2. Verweerder heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd. De vrijheidsontnemende maatregel dient voort te duren totdat eiser is uitgezet.

V. OVERWEGINGEN INZAKE DE ASIELAANVRAAG

1. Aan de orde is de vraag of er gegeven de spoedeisendheid van het verzoek aanleiding bestaat een voorlopige voorziening te treffen in die zin dat het besluit van verweerder om de uitzetting niet achterwege te laten wordt geschorst.
2. Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Eiser is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

3. De AC-procedure voorziet in afdoening van asielverzoeken binnen 48 procesuren. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.

4. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

5. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

6. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, *hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.* Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

De tegenwerping dat eiseres toerekenbaar documentloos is

7. Verweerder heeft artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegengeworpen, omdat eiser onder een vals paspoort naar Nederland is gereisd, geen origineel paspoort heeft overgelegd (of andere onvervalste documenten om zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas nader te onderbouwen) en vage verklaringen en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn reisagent. Verweerder heeft daarbij in aanmerking genomen dat eiser geen afdoende reden heeft kunnen geven waarom het niet mogelijk zou zijn geweest aan dergelijke documenten te komen. Van doorslaggevend belang – zo begrijpt de rechtbank – heeft verweerder geacht dat eiser er voor heeft gekozen te reizen onder een vals paspoort, terwijl hij gedurende vijftientig dagen in de gelegenheid is geweest om in het bezit van een authentiek op zijn naam gesteld paspoort te geraken.

8. De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de door eiser aangevoerde omstandigheden omtrent zijn paspoort, te weten dat hij:

- na zwaar mishandeld te zijn vijftien dagen in het ziekenhuis lag;

- vervolgens tien dagen is ondergedoken bij zijn reisagent tot aan zijn vertrek uit Nigeria en

- het feit dat hij zich niet tot de autoriteiten durfde te wenden, aangezien leden van het Ogboni-genootschap voor wie hij op de vlucht was, mogelijk deel zouden kunnen uitmaken van deze autoriteiten, verweerder in redelijkheid niet van eiser heeft kunnen verwachten dat hij zich tot de autoriteiten zou hebben gewend om een authentiek paspoort aan te vragen. De rechtbank kent daarbij een aanzienlijk gewicht toe aan de inhoud van een door verweerder overgelegd stuk (ACCORD: Länderbericht Nigeria, September 2002) waaruit naar voren komt dat niet denkbeeldig is dat werknemers van de autoriteiten zelf lid zijn van het Ogboni-genootschap of dat invloedrijke leden van het genootschap druk uitoefenen op politie en justitie.

9. Hieruit vloeit voort dat verweerder zich evenmin in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres toerekenbaar ongedocumenteerd in Nederland is gearriveerd en dat verweerder eiser niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen.

De verdere beoordeling van verweerders standpunt inzake de geloofwaardigheid van het relaas

10. Als zich geen van de omstandigheden genoemd in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000, voordoet - waarvan gelet op het hierboven gegeven oordeel dient te worden uitgegaan - dient beoordeling van de geloofwaardigheid ingevolge het beleid van verweerder en bestendige jurisprudentie plaats te vinden aan de hand van het beoordelingskader bestaande uit - slechts - de vragen of de asielzoeker alle vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, of het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en of het relaas strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is (het "lichtere" geloofwaardigheidsbeoordelingskader). Het beoordelingskader dat wordt gehanteerd bij de vraag of aan een asielrelaas positieve overtuigingskracht toekomt behelst naast genoemde vragen nog een aantal additionele voorwaarden, te weten dat er geen vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen, en vormt daardoor een zwaardere drempel.

11. Verweerder heeft eiser blijkens het bestreden besluit en het voornemen tegengeworpen dat het relaas vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden bevat. De "additionele voorwaarden" die worden gehanteerd in het toetsingskader met behulp waarvan de vraag wordt beantwoord of een relaas positieve overtuigingskracht heeft, zijn door verweerder expliciet en kenbaar, gehanteerd. Nu verweerder eiseres niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen heeft verweerder zich bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van eiser ten onrechte de vraag gesteld of van het relaas van eiser positieve overtuigingskracht uitgaat.

12. De rechtbank stelt voorts vast dat verweerder geen subsidiair standpunt heeft ingenomen ten aanzien van het toe te passen toetsingskader. Verder stelt de rechtbank vast dat, op grond van de in het voornemen en de beschikking gebezigde argumentatie en de in die stukken gebruikte bewoordingen en formuleringen, verweerders standpunt terzake van de geloofwaardigheid deels tot stand is gekomen aan de hand van beantwoording van de vragen van het "lichtere" geloofwaardigheidsbeoordelingskader. Die argumentatie houdt ten eerste in dat eiser slechts zeer weinig informatie over de werkzaamheden van zijn vader heeft verstrekt en zelf weinig kennis heeft over het Oghoni-genootschap. Voorts behelst die argumentatie onder meer dat eisers verklaringen omtrent de mishandeling en bedreiging van zijn ooms om hem tot opvolging van zijn vader binnen het Oboni-genootschap te dwingen niet stroken met de algemene informatie die over het Oghoni-genootschap bekend is, nu van het Oghoni-genootschap geen gedwongen recrutering van leden bekend is, noch gedwongen opvolging. Hetgeen, zo begrijpt de rechtbank, een van de dragende overwegingen is op grond waarvan eisers relaas ongeloofwaardig is geacht.

13. Verweerder heeft zich, ter onderbouwing van zijn standpunt dat het Oghoni-genootschap geen gedwongen recrutering van leden danwel gedwongen opvolging, kent, beroepen op de inhoud van de volgende (overgelegde) stukken:

- ACCORD: Länderbericht Nigeria, September 2002 (hierboven reeds aan gerefereerd) en
- ACCORD/UNHCR: 8th European Country of Origin Information Seminar Vienna, 28-29 June 2002 - Final Report.

14. De rechtbank is na kennisneming van de inhoud van deze stukken met de gemachtigde van eiser van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit selectief en onvolledig uit deze stukken lijkt te

hebben geciteerd. Immers uit de door verweerder overgelegde stukken komt onder meer naar voren:

- dat het lidmaatschap van het Ogboni-genootschap erfelijk is in de familielijn;
- dat ouders ongebooren kinderen reeds voor kunnen bestemmen;
- dat het lidmaatschap tijdelijk waargenomen kan worden totdat de familieleden een geschikt familielid kunnen voordragen;
- dat eiser de geschikte leeftijd heeft om het lidmaatschap te vervullen;
- dat de macht van de Ogboni in Nigeria nog steeds aanzienlijk is, er derhalve belang bestaat bij het lidmaatschap, en er om die reden druk kan worden uitgeoefend op een individu om het lidmaatschap te aanvaarden, waarbij tevens van belang is dat de genootschappen slechts de leden van hooggewaardeerde families accepteren;
- dat in talrijke gevallen politici er van worden beticht de Ogboni (of een ander geheim genootschap) toe te behoren;
- dat het lidmaatschap aan een persoon toekomt, zonder dat deze persoon daarmee behoeft in te stemmen;
- dat enorme druk vanuit de familie kan worden uitgeoefend om toe te treden, waarbij een persoon zich slechts aan die druk kan onttrekken door de familie te verlaten;
- dat van de lokale autoriteiten geen bescherming kan worden verwacht door de verwevenheid met de "Ogboni-jurisdictie".

Concluderend is de rechtbank van oordeel dat de overgelegde stukken eerder het relaas van eiser onderschrijven dan dat zij daaraan afbreuk doen. Het bestreden besluit rust op dit punt op een *ondeugdelijke motivering*.

15. Wat betreft het verwijt dat eiser slechts zeer weinig informatie over de werkzaamheden van zijn vader heeft verstrekt en weinig kennis heeft over het Ogboni-genootschap, is de rechtbank het met eiser eens. Omdat het een geheim genootschap betreft kunnen derden over de interne gang van zaken geen informatie verschaffen. Zulks geldt ook voor eiser nu hij geen lid en ingewijde is. Het algemeen ambtsbericht over Nigeria van februari 2007, dat als openbare bron kan worden beschouwd, vermeldt hieromtrent (pagina 57):

- dat de Ogboni door een eed aan elkaar zijn gebonden en verplicht zijn de activiteiten van het genootschap naar buiten toe geheim te houden;
- dat op het verraden van de geheimen en rituelen van het genootschap de doodstraf staat. Verweerder heeft met deze omstandigheid onvoldoende rekening gehouden door er slechts op te wijzen dat eisers argument voorbij gaat aan de regel dat een vreemdeling zelf zijn relaas aannemelijk dient te maken. Verweerder heeft zijn standpunt ook op dit punt *ondeugdelijk gemotiveerd*.

16. Nu het bestreden besluit op een *ondeugdelijke motivering* berust, komt het besluit in aanmerking voor *vernietiging*. Hetgeen overigens nog is aangevoerd behoeft geen verdere bespreking. Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak. De rechtbank ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep ter zake van de asielaanvraag te beslissen. Op grond van het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard en het bestreden besluit worden vernietigd wegens schending van artikel 3:46 van de Awb. Het voorgaande brengt mee dat het verzoek om een voorlopige voorziening wegens gebrek aan belang dient te worden afgewezen.

VII. OVERWEGINGEN INZAKE DE VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL

1. Ten aanzien van het beroep ter zake van de vrijheidsontnemende maatregel overweegt de rechtbank allereerst het volgende. Gebleken is dat de zaak met kenmerk AWB 07/45821 per abuis niet op de zitting van 21 december 2007 is geappointeerd. Partijen zijn evenmin uitgenodigd om ter zitting te verschijnen. Desondanks acht de rechtbank partijen niet in hun procesbelang geschaad. Immers, partijen waren ter zitting aanwezig, de zaak is inhoudelijk behandeld en partijen hebben geen omstandigheden naar voren gebracht waaruit zou blijken dat zij wel in hun procesbelang geschaad

zouden zijn. Derhalve zal de rechtbank in deze zaak gewoon uitspraak doen.

2. Verweerder is op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 bevoegd een vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd, een ruimte of plaats als bedoeld in het eerste en tweede lid van dit artikel aan te wijzen, waar hij zich dient op te houden.

Verweerder voert het beleid dat onder meer tot - voortzetting van - de maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 wordt besloten indien de asielaanvraag binnen de aanmeldcentrumprocedure is afgewezen. Indien een beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag gegrond wordt verklaard, dan wel een verzoek om een voorlopige voorziening door de rechter is toegewezen, zal verweerder bezien of dit aanleiding vormt de vrijheidsontnemende maatregel op te heffen. Als regel wordt de maatregel voortgezet indien het verzoek om een voorlopige voorziening om procedurele redenen wordt toegewezen (zie paragraaf C3/12.3.3. van de Vc 2000). Volgens het beleid, neergelegd in paragraaf A5/1.5 van de Vc 2000 - voor zover hier van belang - dient de toepassing van vrijheidsontneming tot het strikt noodzakelijke beperkt te blijven.

3. De rechtbank is van oordeel dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die maken dat verweerder - na afweging van alle bij de vrijheidsontnemende maatregel betrokken belangen - voornoemd beleid in het geval van eiser in redelijkheid niet heeft kunnen voeren. Daartoe is redengevend dat verweerder in de gelegenheid dient te worden gesteld te bezien of de gegrondverklaring van het beroep in de asielprocedure aanleiding vormt de vrijheidsontnemende maatregel op te heffen.

4. De rechtbank is ook overigens van oordeel dat, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 thans niet in strijd is met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten. Verweerder wordt in de gelegenheid gesteld zich over de voortzetting van de maatregel te beraden en daarover te beslissen binnen afzienbare termijn. Derhalve wordt het beroep ongegrond verklaard.

5. Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000.

6. Gelet op de gegrondverklaring van het beroep in de asielprocedure is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van beide zaken redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn begroot op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand.

VIII. BESLISSING

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/45818:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van 3 december 2007;

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/45819:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/45821:

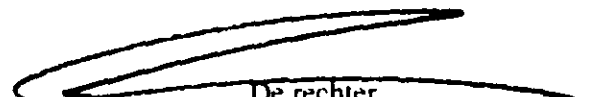
- verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- wijst het verzoek om toekenning van schadevergoeding af.

In alle zaken:

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderd en zesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 28 december 2007 door mr. G.S. Crince Le Roy, rechter, in tegenwoordigheid van mr. S. de Groot, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: 28 DEC 2007
Conc.: SC
Coll: i.
D: C

Tegen de uitspraak in beroep kunnen partijen binnen een week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de asielaanvraag bedraagt één week. De termijn voor het instellen van hoger beroep ter zake van de vrijheidsontnemende maatregel bedraagt eveneens één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000

een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.
Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

AMSTERDAM, 15 DE SEPTEMBER 2015
SECRETARIS VAN DE RAAD VAN STATE
AMSTERDAM

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

+250-0

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
E 4 JAN 2008	
ZAAKNR. 200800112-1	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Telefoon: 070-779 4901
Fax: 070-779 5534

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging Den Haag
Doorkiesnummer(s)	mr. R.A.B. van Steijn
Datum	070-779 4172
Ons kenmerk	4 januari 2008
Uw kenmerk	0712.03.0244
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie Inzake

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam van 28 december 2007, met kenmerk AWB 07/45818.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. A.L. de Mik,
Senior procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 4 JAN 2008

ZAKEN:

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Verweerschrift

vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 verweerder
 gemachtigde: mr. A.L. de Mik
 ambtenaar ten departemente

Inzake het hoger beroep:

met procedurenummer
 van
 met IND-kenmerk 0712.03.0244
 appellant
 gemachtigde: mr. J.A. Tegenbosch
 advocaat te Bortel

Tegen:

de uitspraak van de voorzieningenrechter 's-Gravenhage, zitting houdende te
 Amsterdam
 van 28 december 2007
 met kenmerk 07/45818

Procesvertegenwoordiging
 Den Haag
 Bordewijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. R.A.B. van Steijn
 070-779 4172

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam, van 28 december 2007, met kenmerk AWB 07/45818 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 8 december 2007 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 3 december 2007 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vw 2000 ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 8 december 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging V.8 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de door eiser aangevoerde omstandigheden omtrent zijn paspoort, te weten dat hij:

- na zwaar mishandeld te zijn vijftien dagen in het ziekenhuis lag;
- vervolgens tien dagen is ondergedoken bij zijn reisagent tot aan zijn vertrek uit Nigeria en
- het felt dat hij zich niet tot de autoriteiten durfde te wenden, aangezien leden van het Ogboni-genootschap voor wie hij op de vlucht was, mogelijk deel zouden kunnen uitmaken van deze autoriteiten, verweerder in redelijkheid niet van eiser heeft kunnen verwachten dat hij zich tot de autoriteiten zou hebben gewand om een authentiek paspoort aan te vragen. De rechtbank kent daarbij een aanzienlijk gewicht toe aan de inhoud van een door verweerder overgelegd stuk (ACCORD: Länderbericht Nigeria, September 2002) waaruit naar voren komt dat niet denkbeeldig is dat werknemers van de autoriteiten zelf lid zijn van het Ogboni-genootschap of dat invloedrijke leden van het genootschap druk uitoefenen op politie en justitie."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging V.9 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Hieruit vloeit voort dat verweerder zich evenmin in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisera toerekenbaar ongedocumenteerd in Nederland is gearriveerd en dat verweerder eiser niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen."

Grief 3

3.3 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging V.11 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Nu verweerder eiser niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen heeft verweerder zich bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van eiser ten onrechte de vraag gesteld of van het relaas van eiser positieve overtuigingskracht uitgaat."

Grief 4

3.4 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging V.14 op pagina 4 en 5 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is na kennisneming van de inhoud van deze stukken met de gemachtigde van eiser van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit selectief en onvolledig uit deze stukken lijkt te hebben geciteerd. Immers uit de door verweerder overgelegde stukken komt onder meer naar voren:

- dat het lidmaatschap van het Ogboni-genootschap erfelijk is in de familielijn;
- dat ouders ongebornen kinderen reeds voor kunnen bestemmen;
- dat het lidmaatschap tijdelijk waargenomen kan worden totdat de familieleden een geschikt familielid kunnen voordragen;
- dat eiser de geschikte leeftijd heeft om het lidmaatschap te kunnen vervullen;
- dat de macht van de Ogboni in Nigeria nog steeds aanzienlijk is, er derhalve belang bestaat bij het lidmaatschap, en er om die reden druk kan worden uitgeoefend op een individu om het lidmaatschap te aanvaarden, waarbij tevens van belang is dat de genootschappen slechts de leden van hooggewaardeerde families accepteren;
- dat in talrijke gevallen politici er van worden beticht de Ogboni (of een ander geheim genootschap) toe te behoren;
- dat het lidmaatschap aan een persoon toekomt, zonder dat deze persoon daarmee behoeft in te stemmen;
- dat enorme druk vanuit de familie kan worden uitgeoefend om toe te treden, waarbij een persoon zich slechts aan die druk kan onttrekken door de familie te verlaten;
- dat van de lokale autoriteiten geen bescherming kan worden verwacht door de verwevenheid met de "Ogboni-jurisdictie".

Concluderend is de rechtbank van oordeel dat de overgelegde stukken eerder het relaas van eiser onderschrijvend dan dat zij daaraan afbreuk doen. Het bestreden besluit rust op een ondeugdelijke motivering."

Grief 5

3.5 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging V.15 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Wat betreft het verwijt dat eiser slechts zeer weinig informatie over de werkzaamheden van zijn vader heeft versprekt en weinig kennis heeft over het Ogboni-genootschap, is de rechtbank het met eiser eens. Omdat het een geheim genootschap betreft kunnen derden over de interne gang van zaken geen informatie verschaffen. Zulks geldt ook voor eiser nu hij geen lid en ingewijde is. Het algemeen ambtsbericht over Nigeria van februari 2007, dat als openbare bron kan worden beschouwd, vermeldt hieromtrent (pagina 57):

- dat de Ogboni door een eed aan elkaar zijn verbonden en verplicht zijn de activiteiten van het genootschap naar buiten toe geheim te houden;
- dat op het verraden van de geheimen en rituelen van het genootschap de doodstraf staat. Verweerder heeft met deze omstandigheid onvoldoende

rekening gehouden door er slechts op te wijzen dat eisers argument voorbij gaat aan de regel dat een vreemdeling zelf zijn relaas aannemelijk dient te maken. Verweerder heeft zijn standpunt ook op dit punt ondeugdelijk gemotiveerd."

- 3.6 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen V.16 op pagina 5 en VII.6 op pagina 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grieven 1, 2 en 3

- 4.1 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de asielaanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden hem niet is toe te rekenen. Indien aan een vreemdeling een van de omstandigheden als genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 is tegengeworpen, moet van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaan.
- 4.2 Ten aanzien van de geloofwaardigheid van een asielrelaas komt de Staatssecretaris beoordelingsruimte toe. De maatstaf voor de rechter bij de toetsing van de geloofwaardigheidsbeoordeling door de Staatssecretaris is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of er grond bestaat voor het oordeel dat de Staatssecretaris, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen. Zie de uitspraak van Uw Afdeling van 27 januari 2003 (200206297/1, JV 2003/103).
- 4.3 De Staatssecretaris heeft verweerder tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas, dat van zijn asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat zijn asielrelaas derhalve ongeloofwaardig is.
- 4.4 De voorzieningenrechter overweegt in de bestreden uitspraak, naar de mening van de Staatssecretaris ten onrechte, dat de Staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van verweerder kan worden verwacht dat hij zich tot de autoriteiten zou hebben gewend om een authentiek paspoort aan te vragen. Hierbij kent de rechtbank een aanzienlijk gewicht toe aan de inhoud van het door de Staatssecretaris overgelegde "Länderbericht Nigeria, September 2002".
- 4.5 De Staatssecretaris stelt voorop dat in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw niet enkel het toerekenbaar niet overleggen van documenten ter onderbouwing van de identiteit en nationaliteit aan verweerder is tegengeworpen, maar eveneens het toerekenbaar niet overleggen van documenten ter onderbouwing van het asielrelaas. Indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de in artikel 31, tweede lid,

aanhel en onder f, Vw genoemde elementen documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de vreemdeling, is dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten. In dit kader wijst verweerder op de uitspraak van Uw Afdeling van 15 maart 2004, 200307569/1, r.o. 2.1.7. De voorzieningenrechter is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

- 4.6 Ten aanzien van de overweging van de voorzieningenrechter dat van verweerder niet kan worden verwacht dat hij zich tot de autoriteiten zou hebben gewend om een authentiek paspoort aan te vragen, nu het niet ondenkbaar is dat werknemers van de autoriteiten zelf lid zijn van het Ogboni-genootschap, merkt de Staatssecretaris het volgende op. De enkele mogelijkheid dat leden van het Ogboni-genootschap deel uit zouden kunnen maken van de autoriteiten, rechtvaardigt naar mening van de Staatssecretaris niet dat in het onderhavige geval artikel 31, tweede lid, aanhel en onder f, Vw niet zou kunnen worden tegengeworpen. Daarbij wijst de Staatssecretaris er met name op dat de voorzieningenrechter de omstandigheid onbesproken laat dat verweerder tijdens het eerste gehoor als reden voor het ontbreken van een authentiek paspoort slechts heeft verwezen naar de keuze die de reisagent voor verweerder heeft gemaakt. Evenmin blijkt dat de voorzieningenrechter in de uitspraak van 28 december 2007 heeft meegenomen dat verweerder tegenstrijdig heeft verklaard over de betaling van zijn reis alsook vage verklaringen heeft afgelegd over de reisagent. De voorzieningenrechter heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat de Staatssecretaris niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhel en onder f, Vw aan verweerder heeft kunnen tegenwerpen en dat de Staatssecretaris bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van verweerder ten onrechte de vraag heeft gesteld of het relaas van verweerder positieve overtuigingskracht uitgaat.

Ad grieven 4 en 5

- 4.7 De voorzieningenrechter overweegt, onder aanhaling van een aantal passages uit de door de Staatssecretaris overgelegde "ACCORD: Länderbericht Nigeria, September 2002" en "ACCORD/UNHCR: 8th European Country of Origin Information Seminar Vienna, 28-29 June 2002 - Final Report" dat in het besluit van 8 december 2007 selectief en onvolledig uit deze stukken lijkt te zijn geciteerd. Deze stukken onderschrijven naar het oordeel van de voorzieningenrechter eerder het relaas van verweerder dan dat zij daaraan afbreuk doen. Voorts volgt de voorzieningenrechter verweerder in zijn stelling dat nu het Ogboni-genootschap een geheim genootschap betreft en hij geen lid en ingewijde is, hij geen informatie over de interne gang van zaken van verschaffen.
- 4.8 De Staatssecretaris stelt dat verweerder zeer weinig informatie over de werkzaamheden van zijn vader heeft verstrekt en weinig kennis heeft over het Ogboni-genootschap. De omstandigheid dat dit genootschap een geheim genootschap betreft, houdt naar het oordeel van de Staatssecretaris niet in dat er niets bekend is over dit genootschap. Zo blijkt uit het algemeen ambtsbericht inzake Nigeria van februari 2007 dat de geheimhouding zich uitstrekt tot de rituelen en niet het lidmaatschap. Evenzeer blijkt uit dit ambtsbericht dat het genootschap een belangrijk sociaal controlemechanisme vormt. De voorzieningenrechter is er ten onrechte aan voorbij gegaan dat verweerder geen namen weet te noemen van leden, anders dan zijn ooms, en tegenstrijdig heeft verklaard ten aanzien van de duur van het lidmaatschap van zijn vader. Dit klemt te meer

nu verweerder binnen dit genootschap een leidersrol zou moeten vervullen. De Staatssecretaris stelt dan ook dat niet valt in te zien dat van de juistheid van de verklaringen van verweerder zou moeten worden uitgegaan.

- 4.9 Ten aanzien van de informatie uit in 4.7 genoemde stukken, wijst de Staatssecretaris erop dat in de beschikking van 8 december 2007 is overwogen dat het relaas van verweerder inzake de gedwongen opvolging van zijn vader en de dreigementen van de zijde van de leden van het genootschap niet geloofwaardig is, nu er uit de overgelegde informatie niet blijkt dat gedwongen rekrutering of gedwongen opvolging van leden plaatsvindt. Op grond van de door de voorzieningenrechter aangehaalde passages kan niet tot een ander oordeel worden gekomen, nu deze niet betrekking hebben op hetgeen verweerder in de gehoren op dit punt heeft verklaard. De Staatssecretaris vermag dan ook niet in te zien dat de aangehaalde passages geen afbreuk doen aan hetgeen verweerder in zijn gehoren heeft verklaard ten aanzien van dit punt, laat staan dat deze passages het relaas van verweerder op dit punt zouden onderschrijven.

De voorzieningenrechter gaat er voorts ten onrechte aan voorbij dat uit de verklaringen van verweerder in het nader gehoor blijkt dat de mishandeling door de ooms veeleer verband hield met de gestelde seksuele geaardheid van verweerder dan met zijn weigering om tot het genootschap toe te treden. De Staatssecretaris heeft zich dan ook op grond van de overgelegde stukken terecht op het standpunt kunnen stellen dat het relaas van verweerder inzake de gedwongen opvolging van zijn vader en de dreigementen van de zijde van de leden van het Ogboni-genootschap niet geloofwaardig moet worden geacht.

- 4.10 Los daarvan kan de Staatssecretaris de wijze van het aanhalen van de betreffende passages niet geheel volgen. Zo lijkt de passage met betrekking tot de omstandigheid dat het lidmaatschap aan een persoon toekomt, zonder dat deze persoon daarmee behoeft in te stemmen, slechts van toepassing te zijn op de functie van Evenzo behoeft de passage met betrekking tot de druk vanuit de familie een nuancering: uit voornoemde stukken blijkt dat de familieoudsten bepalen welk familielid voor het genootschap handelt. Eerst wanneer het niet mogelijk is dat onderhandelen of vrijkopen niet mogelijk is, kan de door de voorzieningenrechter aangehaalde druk op dit persoon worden uitgeoefend. Daarbij wordt in het document direct opgemerkt dat geheime genootschappen geen prijs stellen op onwillende leden en er geen sancties bestaan in het geval een persoon weigert lid te worden. De Staatssecretaris leest ten slotte in de overgelegde stukken niet dat van de lokale autoriteiten geen bescherming kan worden verwacht bij problemen met het Ogboni-genootschap. De Staatssecretaris stelt dat gezien het voorgaande de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de overgelegde stukken het relaas van verweerder eerder onderschrijven dan dat zij daaraan afbreuk doen.
- 4.11 Gelet op het al het voorgaande heeft de voorzieningenrechter het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

5. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerder tegen het besluit van 8 december 2007 ingestelde beroep.

Den Haag, 4 januari 2008

Gemachtigde

Mr A.L. de Milk,
Senior procesvertegenwoordiger

*Staatssecretaris van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4927
telefax 070 - 779 4709*